

1489

Diuen (PI 6)

(ALDC, IX, L 150. *Diuen* [PI 6])

La tercera persona del plural del present d'indicatiu del verb *dir* (< llat. tardà DIRE, cl. DĪCĒRE) en llat. vg. era *DICENT (cl. DICUNT), origen de l'oc. *disen* (→ *di[z]en* 7, de Formiguera; *di[s]en* 87, 94, continuïtat d'àrea lingüística arag. o a causa de la seva influència) i del cat. ant. *dien*, per pèrdua de la intervocàlica [ð] de *di[ð]en*, convertit en el cat. general en *diuen*, per analogia amb *diu* (< *dits* <

DICI[T]), canviat en *digüen* 108, amb -g- antihiàtica (i *diguen* 132, per absorció de [w] per la consonant velar), en *diun* 85, en alg., per reducció vocàlica, i en *diven*, en part del mall. i el men., per inserció d'una [v] antihiàtica o per una tendència a substituir [w] per [v], com en *meua* > *me[v]a*, *fideuì* > *fidevì*, etc.

Diuen és la forma normativa des del DOrt, 1917.

